

TAISNOŠANA UN BAUSLĪBA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1.Moz.15:6; 2.Sam.11,12; Rom.3:20-23,31; 4:1-17; Gal.3:19; 1.Jāņa 3:4.

ATMIŅAS PANTS:

„Vai bauslību iznīcinām caur ticību? Nekādā ziņā ne, mēs bauslību nostiprinām.” (Rom.3:31)

Romiešiem 4.nodaļa daudzējādi skar pestīšanas ticībā bībeliskās doktrīnas pamatu. Pāvils, izmantojot svētuma un tikumības paraugu Ābrahāmu kā tādu cilvēku, kuram nepieciešams tapt glābtam žēlastībā, ne ar bauslības darbiem, zināmā mērā radīja iespēju to visu pārprast. Ja ar labākā cilvēka darbiem un bauslības pildīšanu nepietiktu, lai viņš taptu attaisnots Dieva priekšā, kādas ir cerības mums, pārējiem? Ja Ābrahāma gadījumā izpaudās žēlastība, tā noteikti būs arī ar visiem pārējiem – jūdiem un pagāniem.

Romiešiem 4.nodaļā Pāvils atklāj trīs galvenās glābšanas plāna stadijas: (1) dievišķo svētību (žēlastības) apsolījums; (2) cilvēka atbilde, reakcija uz šo apsolījumu (ticības atbilde) un, visbeidzot, (3) taisnīguma piešķiršana ticīgajiem (dievišķā attaisnošana). Tā tas darbojās attiecībā uz Ābrahāmu, un tā tas attiecas arī uz mums.

Būtiski atcerēties, ka Pāvila izpratnē glābšana notiek žēlastībā; tā mums tiek dota neatkarīgi no tā, cik daudz vai maz mēs to būtu pelnījuši. Ja mēs to būtu pelnījuši, tad mums tā pienāktos, un ja mums tā pienāktos, tad tā nebūtu dāvana, bet parāds. Un tik kritušām un samaitātām būtņēm kā mēs glābšana var būt vienīgi dāvana.

Lai pierādītu šo aspektu par glābšanu ticībā, Pāvils atgriezās pie 1.Mozus grāmatas, citējot 1.Mozus 15:6: „Un Ābrāms uzticējās Tam Kungam, un Dievs to viņam pieskaitīja par taisnību.” Pat Bībeles pirmajās lappusēs jau atainota taisnošana ticībā.

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 31.jūlijā.

NODIBINĀTĀ BAUSLĪBA

Izlasiet Romiešiem 3:31. Ko Pāvils vēlas darīt zināmu? Kādēļ tas mums, adventistiem, ir tik svarīgi? _____

Šajā rakstvietā Pāvils īpaši uzsver, ka ticība neanulē Dieva bauslību. Bauslība neglāba pat tos, kuri to pildīja, kuri pildīja visus Vecās Derības bauslības noteikumus. Tāpat kā Jaunās, arī Vecās Derības reliģija vienmēr bija grēciniekiem dāvāta Dieva žēlastība ticībā.

Izlasiet Romiešiem 4:1-8. Kādā veidā šeit atspoguļojas tas, ka pat Vecajā Derībā pestīšana notika ticībā, nevis pildot bauslību? _____

Saskaņā ar šo Vecās Derības atstāstījumu, Ābrahāmu par taisnu uzskatīja viņa ticības Dievam dēļ. Līdz ar to varam secināt, ka arī Vecajā Derībā māca taisnošanu ticībā. Tādējādi varam uzskatīt, ka jebkura norāde, ka ticība „anulē” bauslību, ir nepatiesa; taisnošana ticībā ir visnotaļ liela Vecās Derības sastāvdaļa. Tajā viscaur tiek mācīta žēlastība. Piemēram, visi svētnīcas rituāli simbolizēja, ka grēcinieki tiek glābti nevis ar saviem darbiem, bet gan ar aizvietotāja, kas stājas viņu vietā, nāvi.

Kā gan citādi varētu izskaidrot to, kā Dāvidam tika piedots pēc viņa dēkas ar Batsebu? Viņu noteikti neizglāba bauslības ievērošana un pildīšana, jo viņš bija pārkāpis tik daudzus bauslības principus, ka to dēļ viņš tiktu notiesāts vairākkārt. Ja Dāvidu varētu glābt bauslība, viņš noteikti nevarētu tapt glābts.

Pāvils dievišķās labvēlības atjaunošanu Dāvidam nostata kā taisnošanas ticībā piemēru. Piedošana bija Dieva žēlastības darbība. Līdz ar to tas ir vēl viens piemērs Vecajā Derībā, kā notika taisnošana ticībā. Faktiski, lai cik lielā mērā israēlieši kļuva par „burta kalpiem”, jūdu reliģija vienmēr bija žēlastības reliģija. „Burta kalpiņa” bija tās izkropļojums, nevis pamats.

Uz brīdi pārdomājiet Dāvida grēku un atjaunošanu (2.Sam.11,12; Ps.51). Kādu cerību izstaro šis skumjais stāsts? Vai šajā atainojumā atrodama mācība par to, kā draudzei būtu jāizturas pret tiem, kuri paklupuši? _____

ŽĒLASTĪBA VAI PARĀDS

Ši Pāvila aplūkotā tēma ietver daudz vairāk nekā teoloģiju. Tā skar mūsu attiecību ar Dievu un pestīšanas dziļāko būtību. Cilvēkam, kurš tic, ka pieņemšanu iespējams nopelnīt, ka pirms taisnošanas un piedošanas jāsasniedz zināms svētuma līmenis, ir ļoti viegli, pat dabīgi, pievērsties sev un saviem darbiem. Tādējādi reliģija var kļūt krasi vērsta uz sevi.

Turpretī, ja cilvēks aptver labo ziņu, ka taisnošana ir nepelnīta un nenopelnāma Dieva dāvana, viņam ir daudz vieglāk un dabiskāk uzmanības centrā nostatīt Dieva mīlestību un žēlastību.

Galū galā, kurš visticamāk atainos Dieva mīlestību un raksturu – cilvēks, kurš pārņemts ar sevi, vai tāds, kura skatiens vērsts uz Dievu?

Izlasiet Rom.4:6-8. Kā Pāvils paplašina taisnošanas ticībā tēmu? _____

„Grēciniekam ticībā jānāk pie Kristus, jāuzņemas Viņa nopelni, jānoliek savi grēki pie Grēka Izpircēja kājām un jāsaņem Viņa piedošana. Tas bija iemesls Kristus nākšanai uz šo pasauli. Tādējādi Kristus taisnīgums tiek nodots grēkus nožēlojušajam, ticošajam grēciniekam. Viņš kļūst par karaliskās ģimenes locekli.” (Elena Vaita, „Izmeklētās vēstis”, 1.sēj., 215.lpp.)

Pāvils turpina šo tematu, paskaidrojot, ka taisnošana ticībā nav domāta vienīgi jūdiem, bet arī pagāniem (Rom.4:9-12). Patiesībā, ja vēlamies būt precīzi, Ābrahāms nebija jūds; viņš bija pagānu cilts izcelsmes (Joz.24:2). Viņa laikmetā nepastāvēja dalījums jūdus un pagānos. Kad Ābrahāms saņēma taisnošanu (1.Moz.15:6), viņš pat nebija apgraizīts. Tādējādi Ābrahāms kļuva gan par neapgraizīto, gan apgraizīto ciltstēvu, un Pāvils viņu izmantoja kā lielisku piemēru attiecībā uz glābšanas universālo dabu. Kristus nāve ir domāta visiem un nav atkarīga no rases vai tauktības (Ebr.2:9).

Ņemot vērā Krusta universālumu, to, ko Krusts liecina par katra cilvēka vērtību, kādēļ rasistiski, etniski vai nacionāli aizspriedumi ir tik saasināts jautājums? Kā varētu iemācīties atpazīt aizspriedumainību sevī un, Dieva žēlastībā, to izskaust no sava prāta un domām? _____

APSOĻĪJUMS UN BAUSLĪBA

„Tāpat nevis bauslībā dibināts Ābrahāmam vai viņa pēcnācējiem dotais solījums, ka viņš iemantos pasauli, bet ticības taisnība.” (Rom.4:13)

Šajā rakstvietā tiek pretstatīti vārdi „solījums” un „bauslība”. Pāvils vēlas savu taisnošanas ticībā mācību nostiprināt uz Vecās Derības pamatiem. Viņš kā lielsku piemēru nostata Ābrahāmu, kuru jūdi pieņēma kā savu ciltstēvu. Ābrahāms taisnošanu jeb salabšanu ar Dievu saņēma neatkarīgi no bauslības. Dievs Ābrahāmam apsolīja, ka viņš „iemantos pasauli”. Ābrahāms šim apsolījumam ticēja; viņš pieņēma tajā norādīto lomu. Tā rezultātā Dievs viņu pieņēma un caur viņu darbojās, lai glābtu visu pasauli. Tas joprojām ir spēcinošs piemērs, kā žēlastība darbojās un tika īstenota Vecajā Derībā.

Izlasiet Rom.4:14-17. Kā Pāvils turpina atainot taisnošanas ticībā nozīmīgumu Vecajā Derībā? Skat. arī Gal.3:7-9. _____

Kā jau materiāla sākumā bija minēts, ļoti būtiski paturēt prātā Pāvila vēstulju adresātus. Šie jūdu ticīgie bija pārņemti ar Vecās Derības bauslību, lai gan tas Vecajā Derībā netika mācīts.

Cenšoties šo nepareizo uztveri mainīt, Pāvils kā argumentu minēja, ka pat pirms bauslības saņemšanas Sinaja kalnā Ābrahāms šos apsolījumus saņēma, nevis kalpojot bauslībai (tas būtu visnotaļ sarežģīti, jo bauslība – visa Toras un ceremoniālā sistēma – vēl nebija iedibināta), bet ticībā.

Ja Pāvils šeit runātu vienīgi par morālo bauslību, kas kā princips eksistēja jau pirms notikumiem Sinaja kalnā, galvenā doma joprojām būtu tāda pati. Viņš sacīja, ka centieni saņemt Dieva apsolījumus caur bauslību padara ticību tukšu, pat bezjēdzīgu. Tie ir spēcīgi apgalvojumi, bet galvenā doma ir, ka ticība glābj, bet bauslība nosoda. Viņa mērķis bija mācīt, ka ir bezjēdzīgi censties iegūt glābšanu tieši caur to aspektu, kas sekmē nosodījumu un notiesāšanu, jo mēs visi, jūdi un pagāni, esam pārkāpuši bauslību un tādējādi mums nepieciešams tas pats, kas Ābrahāmam: glābjošā Jēzus taisnošana, kas iegūstama ticībā.

BAUSLĪBA UN TICĪBA

Kā jau vakar lasījām, Pāvils parādīja, ka Dieva un Ābrahāma attiecības pierāda, ka glābšana rodama žēlastības apsolījumā, nevis bauslībā. Līdz ar to, ja jūdi vēlējās tapt glābti, viņi glābšanas jautājumā vairs nedrīkstēja paļauties uz saviem darbiem, bet bija jāpieņem Ābrahāmam dotais apsolījums, kas bija piepildījies Mesijas atnākšanā. Īstenībā tas attiecas uz visiem, kā jūdiem, tā pagāniem, kas domā, ka, lai salīdzinātos ar Dievu, pietiek ar saviem „labajiem” darbiem.

„Pieņēmums katras pagānu reliģijas pamatā, ka cilvēks var sevi izglābt pats ar saviem labajiem darbiem, tagad bija kļuvis par jūdu ticības pamatlikumu. Šo principu ir izveidojis sātans. Kur vien cilvēki to ievēro, tiem zūd aizsegs pret grēku.” (Elena Vaits, „Laikmetu ilgas”, 24.lpp.) Ko tas nozīmē? Kādēļ uzskats, ka mēs varam sevi izglābt ar saviem darbiem, padara mūs neaizsargātus pret grēku?

Kā Pāvils Vēstulē galatiešiem izskaidroja bauslības un ticības savstarpējo saistību? Gal.3:21-23. _____

Ja būtu kāds likums vai bauslība, kas piešķirtu dzīvību, tā noteikti būtu Dieva bauslība. Tomēr Pāvils apgalvo, ka neviena bauslība, pat ne dievišķā, nevar sniegt dzīvību, jo visi ir bauslību pārkāpuši, tādējādi ir tās nolemti.

Bet Kristū atspoguļotais ticības apsolījums atbrīvo visus ticīgos no bauslības važām, citiem vārdiem, no nosodījuma un nastas, cenšoties ar tās palīdzību iegūt glābšanu. Bauslība bez ticības un bez žēlastības kļūst par nastu, jo bez ticības, bez žēlastības, bez taisnošanas ticībā atrasties zem bauslības nozīmē atrasties zem grēka nastas un lāsta.

Kāda loma taisnošanai ticībā ir Jūsu attiecībās ar Dievu? Ko Jūs varētu darīt, lai to neaizēnotu citi patiesības aspekti? Galu galā, šī ir visnotaļ fundamentāla mācība. _____

BAUSLĪBA UN GRĒKS

Bieži dzirdēts apgalvojums, ka Jaunās Derības bauslība ir atcelta. Kā pamatojums tiek citētas rakstvietas, kas to it kā pierāda. Tomēr šī apgalvojuma loģika un teoloģija nepārliecina.

Izlasiet 1.Jāņa 2:3-6, 3:4 un Rom.3:20. Kas šajās rakstvietās teikts par bauslības un grēka savstarpējo saistību? _____

Pirms pārsimt gadiem kāds īru izcelsmes rakstnieks Džonatans Svifts rakstīja: „Vai kāds apgalvos, ka, ja vārdus ‘dzert’, ‘krāpt’, ‘melo’ un ‘zagt’ Parlaments nolemtu svītrot no angļu valodas un vārdnīcām, visi cilvēki kļūs atturīgi, godīgi, taisnīgi un patiesību alkstoši? Vai tas ir atbilstošs secinājums?” (Dž.Svifts, „A Modest Proposal and Other Satires”, New York: Prometheus Books, 1995; 205.lpp.)

Šādu pieeju varētu piemērot arī Dieva bauslībai. Ja tā ir atcelta, tad kādēļ melošana, slepkavošana un zagšana joprojām ir grēcīga jeb nepareiza rīcība? Izmainot Dieva bauslību, jāmaina arī grēka definīcija. Līdzīgi, ja Dieva bauslība ir likvidēta, tad secīgi likvidēts ir arī grēks, bet kurš gan tam ticēs? (Skat. arī 1.Jāņa 1:7-10; Jēk.1:14,15.)

Jaunajā Derībā parādās gan bauslība, gan evaņģēlijs. Bauslība parāda, kas ir grēks; evaņģēlijs norāda uz šī grēka pretlīdzekli – Jēzus nāvi un augšāmcelšanos. Ja nav bauslības, nav grēka, tātad vai mūs no kaut kā vēl būtu jāglābj? Evaņģēlijs ir saprotams un adekvāts vienīgi bauslības un tās mūžīgās likumības ietvaros.

Bieži dzirdēti apgalvojumi, ka Krusts atcēlis bauslību. Tas ir visnotaļ paradokssāli, jo tieši Krusts pierāda faktu, ka bauslību nevar ne atcelt, ne mainīt. Ja Dievs bauslību neatcēla un neizmainīja pirms Kristus nāves pie krusta, tad kālab Viņš to būtu darījis pēc tam? Kādēļ Dievs nelikvidēja bauslību uzreiz pēc cilvēces grēkā krišanas, tādējādi cilvēkiem aiztaupot bauslības sekmēto sodu? Tad Jēzum nebūtu bijis jāmirst. Jēzus nāve atklāj, ka, ja bauslību varētu mainīt vai atcelt, tas bija jāizdara pirms, nevis pēc Krusta. Līdz ar to, bauslības likumību visspilgtāk atklāj tieši Jēzus nāve, kuras tiešais cēlonis bija fakts, ka bauslību nav iespējams mainīt. Ja pastāvētu iespēja izmainīt bauslību, lai pielāgotos mūsu kritušajam stāvoklim, vai tas nebūtu veiksmīgāks grēka problēmas risinājums nekā Jēzus nāve?

Ja par laulības pārkāpšanu nebūtu konkrēts dievišķi izveidots likums, vai līdz ar to laulības pārkāpšanas rezultātā cietušajiem būtu mazāk sāpju un aizvainojuma, nekā tas ir tagad? Kā atbilde uz šo jautājumu palīdz izprast, kādēļ Dieva bauslība joprojām ir spēkā? Kāda ir Jūsu personīgā pieredze attiecībā uz Dieva bauslības pārkāpšanu?

TURPMĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā „Izmeklētās vēstis”, 1.sēj., izlasiet nodaļu „Kristus – vēsts centrs” (388.lpp.). Grāmatā „Sentēvi un pravieši” izlasiet nodaļas „Ābrama aicināšana” (100.lpp.) un „Bauslība un derības” (299.lpp.), bet grāmatā „Laikmetu ilgas” – „Kalna svētruna” (239.lpp.), „Strīds” (489.lpp.) un „Viss piepildīts!” (632.lpp.)

„Šajā šķiru nevienlīdzības laikmetā, kad bieži vien neatzina cilvēku tiesības, Pāvils runāja par lielo cilvēku brālības patiesību, paskaidrodams, ka Dievs ‘licis visām tautām celties no vienām asinīm un dzīvot pa visu zemes virsu’. Dieva skatījumā visi ir vienādi.” (Elena Vaita, „Apustuļu darbi”, 148.lpp.)

„Dieva Dēlam bija nepieciešams ziedot Sevi kā grēka upuri, lai cilvēce taptu glābta un nemainītos bauslības gods un likumība. Bezgrēcīgais kļuva par grēku mūsu vietā. Viņa nāve atspoguļo Dieva mīlestību pret cilvēci un Viņa bauslības nemainīgumu.” (Elena Vaita, „Izmeklētās vēstis”, 1. sēj., 240.lpp.)

„Taisnīgums ir paklausība bauslībai. Bauslība pieprasa taisnīgumu, un to grēcinieks ir bauslībai parādā; tomēr viņš saviem spēkiem to nespēj nodrošināt. Vienīgais veids, kā iegūt taisnošanu, ir ticībā. Viņš ticībā var pienest Dievam Kristus nopelnus, un Kungs Sava Dēla paklausību attiecina uz šo grēcinieku.” (Elena Vaita, „Izmeklētās vēstis”, 1.sēj., 367.lpp.)

„Kad Sātanam izdodas likt cilvēkam noticēt un paļauties uz saviem paša darbiem kā pietiekamiem un taisniem darbiem, viņš zina, ka var šo cilvēku uzvarēt, izmantojot kārdināšanu, tādējādi padarot par savu upuri un medijumu. (..) Apziediet savas durvju stenderes ar Golgātas Jēra asinīm un jūs būsiet drošībā.” (Elena Vaita, „Review and Herald”, 1889.gada 3.septembrī.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Kādēļ ir svarīgi izprast taisnošanu vienīgi ticībā, neatkarīgi no bauslības darbiem? No kādām kļūdām tas var pasargāt? Kādas briesmas draud tiem, kas novēršas no šīs būtiskās bībeliskās mācības?

2. Par spīti faktam, ka mēs saprotam, ka bauslība un paklausība tai mūs neglābs, kādus iemeslus, neskaitot iepriekš minēto, Jūs varētu uzskaitīt kā pamatojumu Dieva bauslības likumībai?

3. Pārdomājiet domu, ka, pateicoties Krustam, visi cilvēki ir vienādi. Kādēļ kristieši tik bieži šo patiesību aizmirst un neslēpj rasismu, etniskus vai pat nacionālus aizspriedumus?

4. Mēs kā taisnoti grēcinieki esam kļuvuši par Dieva, pret kuru esam grēkojuši, žēlastības un nepelnītas labvēlības saņēmējiem. Kā šim faktam būtu jāietekmē mūsu attiecības ar citiem? Cik lielu žēlastību un labvēlību izrādām tiem, kas ir mūs sāpinājuši, aizvainojuši, lai gan viņi nav īsti pelnījuši mūsu žēlastību un labvēlību?